

Vakvezet?

2011 március 31. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Mostanában alkotmányozásról zeng a sajtó. Még szerencse, hogy (feltehetően) Orbán átnevezte a készülő szöveget jteményt alaptörvénynek, így kisebb lesz a kár, mint ha ténylegesen alkotmányt próbálna fércelni ez a nemzedék.

Ennek a nemzedéknek ugyanis szemmel láthatólag fogalma sincs arról a komoly és elmélyült alaposágról, amellyel ?seink az ? gy?lésükben egy apró kis törvénymódosítást is, évtizedeken keresztül, meg- és átrágtak. Hogy mekkora figyelmet és milyen alapos megfontolást kíván a törvényhozás, arra példát szerkeszték ide.

Valami újmódi mozgalom követelésére, vagy mit tudom én miért, a korábbi parlamentben törvényt hoztak arról, hogy a világtalan emberek, az ? vakvezet? kutyájukkal is, bemehetnek a nyilvános helyekre. Ezen határozat ellen épesz? ember fel nem emelné a szavát! Persze én megtehetem, mert egyedül csak én vagyok bolond ebben a világban. Lássuk hát, helyes-e az intézkedés, ha már kétségtelenül törvényes, akkor értelmes, helyes és ill? dolog-é, mehet-é vak kutyájával az áruházba? Hogy legalább a mi állásfoglalásunk alapos legyen, el?bb tisztázzuk a fogalmakat.

Vakság egy fogyatékoság, azok közül is talán a legsúlyosabb. Jellemz?en gyógyíthatatlan. A vak emberrel való tör?dés a legelső kötelességeink közé tartozik.

Nyilvános hely: nem tudom a törvény hogyan határozza meg, egy olyan esetr?l hallottam, amikor kiskereskedelmi üzletbe ment volna be egy világtalan. Maradjunk is ennél: kiskereskedelmi üzlet. Jellemz?je még, hogy bárki bemehet oda, tehát amikor a vak a kutyájával indul oda be, akkor már ott feltehet?en emberek vannak.

Fogyatékoság általában igen tág fogalom. Szerzett, vele született, gyógyítható, vagy nem. Hordozójuk szerint lehetnek gyerekek, feln?ttek, id?sek. Egy a biztos: a törvényhozó valamennyiért felel?sséggel tartozik az ? választói el?tt.

Most menjünk vissza a boltba, és nézzünk jól körül. A bent lév?k többsége egészséges feln?tt ember, akik némi álmélkodással ugyan, de készségesen állnak félre a blöki útjából. Hanem ott oldalt egy néni szemmel láthatóan ijedezik a kutyától. Együtt érz? emberek veszik körül, és magyarázzák neki a helyzetet, majd egyikük kivezeti a nénit, egy ifjabb hölgy pedig átveszi t?le a listáját és begy?jti a polcokról, amire még szüksége lesz a nénikének. A vak ember érdekl?dik, mi is történt, majd t?le telhet?en gyorsít, hiszen ? nem szeretne senkit megzavarni. Eddig

remekül folynak a dolgok! Hanem most belép S. E., mert innent?! valós szereplők veszik át a szemléltetést. Tehát E. két kislányát vezetgeti, a nagyobbik már segít is a pakolásban, idill, miegymás. Ám amikor a vak ember a kutyával közeledik, kitör a ribillió. A kislányok ugyanis rettegnek a kutyáktól. Nekik ez a fogyatékoságuk, senki nem tehet róla, így születnek, hogy kutyaiszonyuk van. Vagy a vak megy ki, vagy bepisil legalább az egyik kislány. Anyuka is igyekszik persze távozni, de hát az félig rakott kosárral, pánikoló gyerekekkel nem olyan egyszerű.

Tanulságképpen: a törvényhozó köteles óvatossága ilyenkor meg kellene hogy kérdezze: amennyiben egy társadalmi csoport védelme érdekében törvényt tervezek, azzal kinek és milyen sérelmet okozhatok? Valamint az esetleges sérelem mértéke arányban áll-e a védeni tervezett csoport nyereségével? Ám ez csak elvi váz. Gyakorlatban a kérdés így hangzik: elgondolható-e, hogy a vakvezet? kutya nyilvános, ám fizikailag zárt helyen való megjelenése bárkinek is érdeksérelmet okozzon? A válasz pedig: természetesen, okoz sérelmet, bár a nagy többség készséggel elviseli azt. Ám a lelkiismeretes törvényhozó végig vezeti tervét a társadalom egészén!

Egészséges felnőttek? Kipipálva. Öregek? Kipipálva. Gyerekek? Hoppá, itt meg kell állni. Felmerül ugyanis az a tény, hogy a világtalan, aki kutyával közlekedik, jellemzően gyógyíthatatlan és felnőtt. Ugyanakkor azok a gyerekek, akik (nyilván nem mindegyik), esetleg félnek a kutyától, még nem kész személyiségek. Az önjelöltjük sérülhet (erre is tudok példát, név szerint), amennyiben váratlanul szembe találják magukat egy nagy kutyával. És a kérdés ezzel el is dől, mégpedig így: *nem szabad egyetlen gyerek egészségét sem kockáztatni egy fogyatékos felnőtt kényelme érdekében.*

Még egyszer: félre értés ne essék, el nem vitatom saját magam és a társadalom kötelezettségét a tekintetben, hogy törődjünk az elesettekkel. Ám a törődésnek határai vannak. Senki sem tudja meggyógyítani a gyógyíthatatlant, sem átvenni a fogyatékosággal járó terheket – egy mértéken túl. Csupán segíteni tudunk valamennyire, és megakadályozni a bajok tovább terjedését. Mindenek előtt: fejben. és a törvényhozásban.

(*Utóiratként: később a példaként hozott gyerekek megbarátkoztak a kutyákkal, amikor szomszédjuk egy másfél kilós ölebecskét szerzett a házhoz. Szépen, fokozatosan sikerült oldani a rettegést, hiszen a példa csak kitaláció volt. Az életben nem találkoztak kutyával ott, ahol nem kellett számítaniuk rá.)*

Pogány István

Szerző: a Flag Polgári Műhely tagja

Ajánló